

- Ei, ştrengarule ! ce mai faci ?

- Prietene, tare bine-ai face să-mi ții tichia.

- De ce, nebunule ?

- De ce ? Pentru că ții partea unuia care nu se mai bucură de hatâr. Ce zic, dacă nu poți zâmbi înspre partea de unde bate vântul, ai să răcești numaidecât. Na, ține-mi tichia. Vezi, omul ăsta și-a surgiunit două fiice și pe cea de-a treia a blagoslovit-o împotriva vrerii lui ; dacă-l urmezi, hotărât lucru, trebuie să-mi porți tichia. – Ei, ce e, unchieșule ? Bine ar fi să am două tichii și două fiice !

- De ce, băiete ?

- Dacă le-aș da lor toată agonisita, tichiile le-aș păstra pentru mine. Eu o am pe a mea, cerșește și tu una de la fetele tale.

- Ia` seama, nenișorule – biciul...

- Adevărul e un câine care trebuie băgat în coteț; trebuie scos afară din casă cu biciul când doamna cățea are voie să stea lângă sobă și să pută.

- Duhoare pentru mine!

- Ascultă, prietene, să te-nvăț niște stihuri.

- S-auzim.

- Bagă la cap, unchieșule.
Decât arăți, om mai avut să fii;
Vorbește mai puține decât știi;
Nu-mprumuta atât cât ai;
Decât pe jos, mai mult pe cal să stai;
Nu crede tot ce-auzi și-nveți;
Mizează mai puțin decât arunci;
De târfă și rachiu să te dezveți;
Acasă viața să-ți petreci,
Și vei avea mai mult atunci.
Decât doi zeci în douăzeci.

- Asta nu e nimic, nebunule.

- Atunci tot e una cu cuvântul unui avocat neplătit, nu mi-ai dat nimic pentru asta. Nu poți găsi nicio întrebuintare nimicului, unchiule ?

- Niciuna băiete – nimic nu iese din nimic.